

SVATEBĀŀANEM V BANGLADĀŀoÅ I - 1

PondĀŀĀ-, 24 Ānor 2014

Kousek od nás, v údolí Klondike, ĀĀijí stáĀŀmí kamarádi Greg a Cythia. Mají dva kluky zhruba stejného věku jako náš dvojčátka. A staršího z nich, 25-letého Charlese, zavál osud coby pracovníka k americké misii až do dalekého Bangladeš. Tam se seznámil a později i zasnoubil s místní dívkou jménem Ruth, a tak se stalo, že jsme byli pozváni na svatbu...

Joanina i moje první reakce bylo zdvořilé poděkování, pářpadlo nám to trošku z ruky. Pak jsme si ale uvědomili se zhruba v té době chystáme na dovolenou do Thajska, podívali jsme se na ceny letenek, a bylo rozhodnuto. No a kolikrát za život dostane člověk tak exotickou nabídku? A tak jsme v polovině listopadu opustili už hodně daleko na letadlo do Vancouveru, odkud jsme po několika dnech, prozatím s rodinou starší dcery, vyrazili směrem na jih. První let byl jen krátký skok malým turbopropovým Dash 8 do Seattle. Jako leteckého fanouška mě krátce před odletem nadchnul pohled na tovární letiště Boeing Field, obklopené obrovskými halami na výrobu letadel. V Seattle jsme přisedli na velký Boeing 777 a po několika jídlech, filmech a 10 hodinách, jsme přistáli v Tokyu na letišti Narita. Tam jsem se musel s Joanne rozloučit, protože nás společnost United nějakým omylem zosadila. Já pokračoval do Bangkoku s japonskou společností ANA, Joanne letěla dál s United. Na rozdíl mezi oběma lety jen minut. Před nástupem do letadla jsem byl překvapen velice moderním interiérem, nízkým hlukem klimatizace a příjemným osvětlením. Okénko, u kterého jsem seděl bylo mnohem větší než v jiných letadlech, a chyběla na něm obvyklá stahovací roleta. Místo ní byl jen vypínač, kterým se dalo celé sklo pomocí tekutých krystalů plynule zatemnit. Došlo mi, že sedím v novém Boeingu 787 - Dreamliner. Z toho jsem měl velkou radost, protože jsem chtěl tímhle strojem, který je místo z hliníku vyrobený z uhlíkových vláken, jednou letět! A navíc - před lety s ANA, je na rozdíl od United zadarmo alkohol :-))) V Bankoku jsem i přes tuto radostnou skutečnost bez potíží našel ubytování ve dvou pokojích s výhledem na řeku Chao Phraya a v krátké době jsme byli společně na cestě do hotelu, který jsme si nedaleko letiště ve čtvrti Lak Krabang zajistili (za pouhých 20 dolarů na noc) pomocí internetu. Nájemný pokoj byl za tu cenu překvapivě pohodlný a v okolí byla spousta stánků s výborným thajským jídlem a obchodům s módními věcmi. Takže, když přiletíte do Bangkoku, přetáhněte se směrem k centru a usmějte se Thajce, ubytovali vás za 24 hodin čekání na další letadlo jako v Londýně. Nás následující let byl se společností Lanka Air do Colomba a po osmi hodinách (které jsme úspěšně prospali), do Dhaky. Když se podíváte na mapu, vypadá to jako blbost, ale letenky byly v porovnání s ostatními společnostmi za poloviční cenu. První hodiny v Bangladeš byly tak trochu ok. Po krásných, supermoderních letištích ve Vancouveru, Seattle, Tokyu a Bangkoku vypadalo letiště v Dhace jako kadibudka. Tmavé interiéry, nízké stropy, padající omítka. Nepříjemně vypadající celník, který vybíral lidi k prohlídce zavazadel, si nás našel a nastoupil do terminálu pro domácí lety. Ten byl hlídán už od vstupu do země a vyhlídky jsem s dlouhým rudým plnovousem v tradičním bílém muslimském oděvu a sandálech. Ještě před vstupem do země mu dodával samopal AK-47 Kalašnikov. Čekání bylo dlouhé, nebylo co dělat, ani co jíst. Nakonec jsme se ale dočkali a nastoupili do starého známého kanadského Dash-8. Bylo to jako pohlazení teplem u vzdáleného domova, i když všechny nápisy vevnitř byly v němčině. Sedadla ale byla potřhaná a okénka zevnitř i zvenčí tak strašně poškozená, že nebylo vůbec vidět ven. A tak jsme letěli poslepu nad deltou řeky Gangy, doufajíc, že aspoň piloti něco vidí. Oznamoval jsem Joanne, že zatímco ona v Colombu spala, podařilo se mi k internetu a připojil jsem si mail od Cynthia, která nám oznamuje, že nás v Chitagongu bude čekat muž jménem Akhtar. "Kdo je to? Nějaký z rodiny nebo jen nějaký idiota?", chtěla vědět naša. Rozhodl jsem se ji uklidnit a pravil: "Neboj, Akhtar není člověk. Je skáňák velice přchlivý, nenávidí bály a svým měštem vládne znamenitě". Já jsem za to nazval známým hospodským zvěstem... Na letišti v Chitagongu nás čekal Akhtar a dával nám známá tvář. Já jsem mladší bratr Marlen, který byl v Bangladeš už dva týdny, a ujal se proto role průvodce. Jeho cesta z letiště trvá obvykle asi 45 minut, ale protože to teď v hustém provozu bude trvat asi déle. Nasedli jsme do otlučeného mikrobuse, netušíce, že nás čeká nejhorší zážitek z naší dvouhodinové cesty jako skáňák. Předjížděl vozidla zprava i zleva, neustále troubil a snažil se ostatní lidi zastrážit tak, jak si přál. Na jeho obranu nutno říci, že se tak chovali skoro všichni a většinou soubor vyhrožovali nákladními vozidly, která měla na bocích svých strojů navažené železné traverzy. Kdo si musel dávat největší pozor, řidičové a řidiči trolejových motorových taxíků. Ty byly všude tisíce, nebyly, narodil od nich v Bangkoku nijak ozdobené, ale naopak natřené ošklivou zelenou barvou a opatřené jak pro lidi, tak pro pasažery. Projeli jsme jen asi dvě kilometry s fungujícími semaforey, které ale každým naprosto ignoroval. Jednu z nich zcela zataraštil řidič a říděná velice starým a vychrtlým pánem, který se odmítal začít do provozu. Situaci vyřešil několikrát pomocí svých ranami bambusovou holí před ním jeho chrbát policista, který měl stejný jako letišti divoký rudý plnovous. Celkové to všechno působilo dojmem místa, kde naprosto selhala lidská civilizace i jakýkoliv zákon a kde vládne chaos. Všichni ten chaos v asijských městech jako v Bangkoku nebo Rangoonu se najednou zdál být nevinnou dětskou hrou. Řekl jsem něco v tom smyslu Marlenovi, který se poznamenal "Chitagong má jen 3 milióny obyvatel. To byste měli vidět ten kravál v Dhace..." Ale všechno to mělo svůj konec a náš vůz najednou odbočil do postranní uličky, otevřela se brána a my vjeli do tichého dvora komplexu vlastního rodinného domu Bishwash. A už nás vítal usměvavý vysoký tatínek nevšestý, Alfred, jeho bratr Albert a maminka Frida. Všichni mluvili velice dobře anglicky a měli z našeho přiletu obrovskou radost. Objevil se i náš přítel s rodinou a pannou nevšestinkou a už jsme seděli v obývacím pokoji, zahrnováni nejhezčími dobrotami. Hned jsme si padli do oka s Alfredem, který ochotně odpovídal na všechny mé

otázky.

On i jeho rodina jsou členy malé křesťanské komunity v pěstevá muslimské zemi. Proto ta biblická Jeho otec byl významným lékařem a zakladatelem místní lékařské fakulty. Oba synové proto dostali dobré vzdělání a zdědili slušný majetek. Alfred byl v mládí členem reprezentačních družstev v basketbalu a badmintonu. Proto má také přímě v areálu zastřešené hřiště pro oba sporty, na kterém se budou po celý týden odehrávat svatby oběady. A protože měl první oběad právě zaít, oblékla si Joanne sári a já podivný pákistánský oblek zvaný 'ze mne okamžitě udělal hvězdu vešera. Oblek, který stojí v Bangladéši několikaměsíční výplatu a který se mi koupit jen mírně pouhých 5 dolarů u nás v Dawsonu... No šekněte - není tahle fotka, kde jsem s šeniche nevstou, přímě poklad?

MIKIN, třekej frajer